

ACUZAȚII DE IREDENTISM ȘI SPIONAJ ADUSE ROMÂNILOR BUCOVINENI DE CĂTRE AUTORITĂȚILE AUSTRIECE ÎN TIMPUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

ALEXANDRINA CUȚUI

Irredentism and Espionage Accusations Brought by the Austrian Authorities to the Romanian Bukovinians during the First World War

(Abstract)*

After the outbreak of the First World War, Bukovina was occupied and re-occupied by the Russian troops on several occasions (September-October 1914, November 1914 - February 1915, June 1916 – August 1917), being, as many times, recovered by the Austrians. Under these conditions, some of the Bukovinian Romanians fled to Transylvania and Bessarabia, while others arrived in Romania, where they joined the Romanian army. For those left in Bukovina, the situation has worsened, with the Austrian authorities abusing the population. The author presents the cases of some Bukovinian Romanians (especially priests) accused of irredentism and espionage.

Keywords: World War I, Bukovina, the civilian population, Austrian authorities, abuses.

În Bucovina, în decursul celor patru ani de război, activitatea națională românească a fost modestă. Până în anul 1916, majoritatea soldaților români, precum și populația civilă, a rămas loială Austriei¹. Această atitudine se explică, pe de o parte, prin faptul că România se afla încă în stare de neutralitate, iar pe de altă parte, se lua în calcul faptul că măsurile aspre luate de austrieci împotriva populației civile suspectată de activități subversive ar fi fost greu de suportat.

După izbucnirea Primului Război Mondial, Bucovina a fost ocupată și reocupată de către trupele rusești în mai multe rânduri (septembrie – octombrie 1914; noiembrie 1914 – februarie 1915; iunie 1916 – august 1917), fiind, de tot atâtea ori, recuperată de către austrieci². La granița de est a Bucovinei se afla doar

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Keit Hitchins, *România. 1866–1947*, București, Editura Humanitas, 1996, p. 301.

² Arhivele Militare Naționale Române (în continuare se va cita A.M.N.R.), Fond *Marele Stat Major*, Secția *Studii istorice*, dosar nr. 835, f. 3.

Brigada 35 infanterie, care nu a putut ține piept armatei ruse, aceasta intrând pe teritoriul Bucovinei în 2 septembrie 1914. O parte a populației s-a refugiat în Transilvania sau în Basarabia, iar alții au ajuns în România, unde s-au înrolat în armata română. Ca voluntari, au desfășurat activități de informare și propagandă în favoarea eliberării fraților bucovineni rămași acasă, prin fondarea unor publicații de propagandă sau prin articole, discursuri și declarații publice³. Acești bucovineni s-au constituit într-un comitet al refugiaților.

Unii dintre bucovinenii rămași acasă au organizat grupul de legionari conduși de către Aurel Onciul, fiind obligați să lupte de partea Austriei (în același timp și N. Wassilko a organizat un grup similar de „legionari” format din ruteni). Însă, legionarii români, împreună cu voluntarii ucraineni, nu au apucat să-și arate pregătirea lor războinică improvizată⁴, pentru că, fiind atacați de armata rusă, după cinci zile de la înființare, cele două legiuni de „voluntari” s-au destrămat.

O altă parte a populației Bucovinei a fost evacuată și deportată. Unul din cei care a fost nevoit să plece, părăsindu-și vatra, a fost și părintele Constantin Morariu⁵. La aflarea veștii, părintele îi scria mitropolitului Vladimir de Repta o scrisoare, prin care îl ruga să intervină pentru el ca să nu fie deportat. „Aflu, din un izvor vrednic de credință, că pentru cazul unor complicații războinice, eu figurez în districtul Suceava ca cel dintâi pe lista celor ce vor fi deportați din țară. Eventualitatea aceasta ar fi pentru mine și pentru familia mea o nedreptate strigătoare la cer”⁶. În scrisoare, Constantin Morariu arată sacrificiile pe care le-a făcut cu întreaga familie în timpul războiului. Fiul său, Alexandru, ostaș fiind, se afla rănit pe front pentru a doua oară și era internat într-un spital din Viena. Părintelui i-au fost luate de către soldații austriei caii, întâmpinând, astfel, greutăți cu aratul pământului. În afară de toate acestea, spunea părintele, „sunt apoi și cam bolnav și singur în parohie, pentru că părintele Arsenie Fărtăiș a trebuit să plece pe câmpul de luptă”⁷. Dacă nu putea să fie folositor altfel, părintele îl ruga pe mitropolit să-i îngăduie să fie „destituit pentru orice cancelarie militară, ca să pot fi activ cu condeiul și așa să dovedesc loialitatea mea și patriotismul meu ca și până acum”⁸. Această scrisoare subliniază contribuția pe care o aduceau preoții și românii, în general, la susținerea efortului de război purtat de Puterile Centrale.

Când au intrat prima dată rușii în Cernăuți, aceștia au fost întâmpinați de mitropolitul Vladimir de Repta. Acesta a fost obligat să facă slujba de *Te Deum* în

³ Anghel Popa, *Între fronturi. Bucovineni în România Primului Război Mondial*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 1998, p. 33.

⁴ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei* (în continuare se va cita Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*), București, Editura Humanitas, 1991, p. 357.

⁵ Vezi Constantin Morariu, *Cursul vieții mele. Memorii*, ediție îngrijită, prefată, microbiografii, glosar și note de prof. univ. dr. M. Iacobescu, Suceava, Editura „Hurmuzachi”, 1998, p. 196.

⁶ Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Suceava (se va cita în continuare D.J.A.N.S.), Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 14/1, dosar nr. 6, f. 49.

⁷ *Ibidem*, f. 49–50.

⁸ *Ibidem*, f. 50.

cinstea zilei onomastice a țarului⁹; în biserici, la Sfânta Liturghie, preoții erau obligați să-l pomenească, împreună cu toată familia. Supunându-se ordinului impus de către autoritățile de ocupație, mitropolitul a căzut în dizgrație, fiind acuzat de autoritățile austriece de iredentism și iloyalitate față de stat. Vladimir de Repta a fost ridicat din scaunul mitropolitan împreună cu întreg Consistoriul său și trimis în exil la Praga, unde a petrecut până la sfârșitul războiului¹⁰. Pe lângă faptul că a fost exilat, acestuia i-au fost retrase toate drepturile și funcțiile pe care le avea. În 1918, Ipolit Tarnavschi îi scria lui Vladimir de Repta, rugându-l să preia funcțiile retrase pe nedrept de către austrieci „din cauza cunoscutului circular din 2 octombrie 1914, publicat în «Foaia Ordinăciunilor», nr. 47, despre care constată chiar comentariul oficios al ministrului că a fost impus cu silă din partea guvernului rusesc. Vi s-a luat Î.P.S. Voastre jurisdicția și conducerea arhidiecezei fără proces canonic, deci în mod absolut ilegal”¹¹.

O altă măsură luată de către ocupanți a fost legată de Consiliul Comunal al orașului Cernăuți. Weisselberger și alți germano-evrei au fost îndepărtați și a fost instalată o comisie interimară, compusă numai din români. Din această comisie au făcut parte un anume Hacman (din neamul fostului mitropolit), un Onciu, deputatul Modest Scarlat și avocatul Temistocle Bocancea din Câmpulung¹². Cei care până atunci se aflau în funcție de conducere au fost arestați și trimiși în Rusia, printre aceștia aflându-se primarul Weisselberger și Nicu Flondor.

În timpul celei de-a doua ocupații rusești, ofițerii și funcționarii ruși de origine ucraineană au dezlănțuit un crunt regim de jafuri, prigoană și schingiuri împotriva românilor, amenințându-i cu spânzurătoarea sau deportarea în Siberia¹³. În acel timp, toate instituțiile erau obligate să afișeze portretul țarului în interiorul lor. În februarie 1915, armata austriacă refăcută a reocupat Bucovina, însă, nu peste multă vreme, provincia avea să fie reocupată de către armata rusă pentru a treia oară.

La începutul lui iunie 1916, rușii au desfășurat o mare ofensivă în Bucovina și Galiția, respingându-i pe austrieci peste Carpați¹⁴, însă Revoluția din Rusia, care a culminat cu răsturnarea țarului, a avut urmări importante asupra vecinilor ei. În ceea ce-i privește pe ucrainenii, aceștia s-au aliat cu rușii, care însă nu au recunoscut „guvernul” ce și-l alcătuiseră. Curând, austriecii aveau să recâștige terenul pierdut, ajungând să ocupe Kievul. În timp ce naționalitățile din imperiu (italienii, românii, polonezii, sârbii, slovacii, cehii, croații) aveau un ideal – făurirea statelor independente sau desăvârșirea unității național-statale, ucrainenii au dus o politică duplici-

⁹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 361.

¹⁰ Ion Nistor, *Unirea Bucovinei. 28 noiembrie 1918. Studiu și documente*, București, Editura „Cartea românească”, 1928, p. 16.

¹¹ D.J.A.N.S., Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 1/1, dosar nr. 23, 1886–1924, f. 33–34.

¹² Nicolae Iorga, *Războiul nostru în note zilnice*, vol. I, 1914–1916, Craiova, Editura Ramuri, f. a., p. 43.

¹³ Ion Căpreanu, *Bucovina: istorie și cultură românească*, Iași, Editura Moldova, 1995, p. 115.

¹⁴ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, p. 369.

tară, mergând când pe „mâna” austrieților, când pe „mâna” rușilor, în funcție de evoluția politică¹⁵.

În Bucovina, corpul de jandarmi al colonelului Fischer a instaurat o cumplită teroare pe întreg teritoriul. În 18 septembrie 1914, a fost emisă o proclamație în Bucovina, prin care se interzicea: să fie trase clopotele la biserici, să fie luminate ferestrele, să se umble seara pe străzi, să fie duse vitele la pășune sau să fie făcute focuri libere. Cei care nu se supuneau ordinului, urmau să fie aspru pedepsiți¹⁶.

Pentru a-i putea ține pe români sub control, tribunale militare instalate în Bucovina au făcut numeroase condamnări. Astfel, sute de români au fost pe nedrept arestați, aruncați în închisori, maltratați și spânzurați. Situația din provincie este descrisă de colonelul Borcea, moldovean de origine, care, la întoarcerea sa în Basarabia, din partea estică a Imperiului Austriac, a observat cum „trupele austriece procedează cu o severitate care a exasperat pe întreaga populație. [...] Zilnic execută un număr mare de locuitori, înființând spânzurători în mai multe centre”¹⁷.

În timpul războiului au circulat scrisori cu un conținut de înalt patriotism, chemând la îndeplinirea idealului unității statale a întregului popor român. Primarul orașului Cernăuți îndeplinea și misiunea de a cenzura scrisorile care erau trimise din Bucovina sau pe cele care veneau din Regatul Român, Transilvania și Basarabia. Acea situație nu reprezenta o problemă pentru expeditori, deoarece se știa că părintele Șandru era un bun român. Scrisorile ajungeau însă la al doilea control de cenzură, care se făcea la poșta de la frontieră de către organele austriece. Dacă autoritățile austriece ar fi citit acele scrisori, expeditorii ar fi fost arestați. Au fost găsite și scrisori în care români precum Radu Sbiera, Dimitrie Marmeliuc, Teodor Ștefanelli, Aurel Morariu și alții erau denunțați ca trădători autorităților austriece, de către spionii ce proveneau tot din rândul populației rămăasă fidelă Coroanei¹⁸. Poșta de frontieră, precum și celelalte servicii ale statului trebuiau să sprijine autoritățile din provincie în supravegherea și spionarea intelectualilor români (preoți, învățători, studenți)¹⁹.

Unii dintre bucovineni au reușit să fugă peste graniță, spre România, cu ajutorul consulului României la Cernăuți, Gheorghe Galin, care le procura pașapoarte românești. Pentru a-i putea selecta pe cei care meritau să obțină un pașaport, consulul se sfătuia adesea cu preotul Gheorghe Șandru, care ocupa funcția de primar al Cernăuțiului. Ajutat și de preotul Ipolit Tarnavschi, primarul Gheorghe Șandru a salvat mulți români bucovineni de furia autorităților austriece.

¹⁵ Ioan Cocuz, *Unirea Bucovinei cu România (aspecte militare)*, Suceava, Editura „Suceava”, 1997, p. 42.

¹⁶ D.J.A.N.S., Fond *Teodor Bălan*, pachet V, document nr. 36/1914.

¹⁷ A.M.N.R., Fond *Microfilme*, P. II – 22748, dosar nr. 7, c. 36.

¹⁸ Ioan Căpreanu, *op. cit.*, p. 114–115.

¹⁹ Nicolae Coman, *Martiriul Bucovinei. 1914–1915*, București, Editura Librăriei „Pavel Suru”, 1915, p. 43.

O mare parte dintre refugiații bucovineni ajunși în România a participat la Congresul românilor de peste hotare, desfășurat la București, în 15 martie 1915²⁰. Lista participanților la Congres a intrat în posesia Direcției de Poliție din Cernăuți²¹. Acest eveniment a determinat autoritățile din Bucovina să fie și mai vigilente cu persoanelor care părăseau țara, însă fenomenul de emigrare nu a putut fi oprit. Românii bucovineni au continuat să fugă peste granița de sud, mulți dintre aceștia ajungând în județul Iași. Aici au primit sprijin din partea autorităților, fiind o bună perioadă de timp întreținuți de stat ca pensionari²².

Deoarece numărul românilor ce părăseau Bucovina era tot mai mare, statul român a fost nevoit să ia măsuri pentru ca acești refugiați „să fie întrebuințați în limitele posibilității la diverse servicii ale statului, județului sau comunelor ori întreprinderilor particulare. Dintre coloniștii așezați prin diferite comune rurale, unii, dacă nu chiar majoritatea, s-ar putea întrebuința în muncile agricole ori la diferite industrii rurale pe care ei le cunosc, în schimbul unei remunerații care să le dea posibilitatea întreținerii, scăpând de situația jignitoare în care se găsesc mai ales intelectualii, oameni capabili, valizi, aflați în imposibilitatea de a-și câștiga existența prin muncă proprie”²³. Într-adevăr, majoritatea românilor bucovineni au fost angajați de stat. Un exemplu în acest sens este cel al profesorului Ion Nistor, numit ca suplinitor la catedra vacantă de Istoria Românilor de pe lângă Facultatea de Litere a Universității „Al. I. Cuza” din Iași²⁴. De asemenea, studenților refugiați li se permitea înscrierea în Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași și trecerea examenelor, sub rezerva prezentării ulterioare a actelor cerute de lege și regulament²⁵, recunoscându-li-se studiile și diplomele obținute până atunci²⁶. Mai mult decât atât, studenții refugiați primeau burse din partea statului și a bisericii. Aceasta reiese și din cererea unui student basarabean ce solicita o parte din suma cuvenită: „Vă rog să binevoiți a interveni pe lângă Epitropia Sf. Spiridon pentru a mi se acorda suma de 500 [de] lei din suma prevăzută pentru studenții basarabeni”²⁷. Studenților li se acorda și masa gratuită la cantinele căminelor universitare. De exemplu, antreprenorii cantinei care funcționa pe lângă Căminul studentesc al Universității din Iași (deschis în 12 noiembrie 1918) erau obligați să asigure gratuit masa unui număr de studenți basarabeni, ardeleni și bucovineni²⁸.

²⁰ D.J.A.N.S., Fond *Teodor Bălan*, pachet V, document nr. 37, 15. III. 1915.

²¹ Teodor Bălan, *Suprimarea mișcării naționale din Bucovina*, Cernăuți, Editura autorului, 1923, p. 196.

²² Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Iași, Fond *Prefectura Iași*, secția *Ministerul de Interne. Direcția Poliției și Siguranței generale. Biroul controlul străinilor*, dosar nr. 12/1918, f. 208.

²³ *Ibidem*, f. 208–209.

²⁴ Idem, Fond *Universitatea „Al. I. Cuza” Iași*, secția *Cancelaria rectorului*, col. *Microfilme*, rola 84–85, dosar nr. 878/1918, c. 243.

²⁵ Idem, rola 86, dosar nr. 883/1918, c. 270–271.

²⁶ Idem, rola 84–85, dosar nr. 878/1918, c. 199.

²⁷ *Ibidem*, c. 262.

²⁸ Idem, rola 86, dosar nr. 883, 1918, c. 87.

Pentru cei rămași în Bucovina situația nu era la fel de bună. Preoții, în special, erau principalii „suspecți” în ochii autorităților. Prin atitudinea lor au stârnit ura și neîncrederea autorităților provinciale, care au încercat să-i suprime, cel puțin moral, prin compromiterea în fața autorităților de la Viena și a populației. Au existat numeroase denunțuri, neîntemeiate și false, împotriva acestora, cea mai frecventă acuză invocată fiind cea a rusofiliei. Cele mai multe denunțuri erau făcute de către comercianții vremii, în mare parte evrei, folosiți de către habsburgi în spionajul intern (pentru că, de-a lungul vremii, unii dintre preoți și învățători i-au „deranjat” pe aceștia, fiind împotriva cămătoriei, alcoolismului, destrăbălării și a tuturor mijloacelor neumane de exploatare), dar și de către ruteni, care sperau la înfăptuirea Marii Ucraine.

Acuzele ce se aduceau atât preoților cât și mirenilor erau grave și de cele mai multe ori cazurile se terminau prin condamnarea la ani grei de închisoare și chiar executarea celor „vinovați”. În plus, la începutul războiului, a circulat în Bucovina o publicație, prin care populația era informată de măsurile guvernatorului Meran, conform cărora comandantii militari aveau „ordin strict să împuște imediat, pe loc, pe oricine s-ar face chiar numai suspicios de trădare sau de altă purtare dușmănoasă statului”²⁹. Efectele acestor măsuri nu au întârziat să apară: au fost ridicate spânzurători în unele localități, iar pentru a învinui pe cineva era suficientă mărturia a trei persoane. Amintim aici cazul părintelui Brăileanu din Frumosu, acuzat că ar fi spus enoriașilor săi că austriecii n-au nici un drept asupra Bucovinei, pe care au răpit-o Moldovei. Românismul părintelui Brăileanu era cunoscut în Bucovina. Acestuia i se conferise decorația „Steaua României”, ordinul fiindu-i înmănat chiar de către regele Carol I. Dacă ar fi fost executat bătrânul preot bucovinean, această acțiune ar fi stârnit nemulțumiri în rândul tuturor românilor³⁰. De rusofilie a fost acuzat și părintele Prelici din Rarancea. Acesta a fost arestat sub acuzația că, în urmă cu câțiva ani, se văzuse la el un calendar rusesc³¹. Un alt caz este cel de la Volcineț: evreul Freier l-a denunțat pe preotul Isopescu, scriind prefectului Iosephowicz din Siret că părintele ar fi „suspect de simpatie cu rușii”, deoarece, când trecea o patrulă rusă prin sat, părintele stătea la fereastră și „zâmbea”. În acea scrisoare era menționat și faptul că toți evreii erau împotriva părintelui Isopescu, pentru că purta pe piept o cruce după obiceiul rus. Toate aceste „argumente” erau suficiente pentru ca preotul să fie acuzat de trădare³². Un caz asemănător a fost cel al părintelui Pauliuc din Sireț, care, în ziua ocupării orașului de către ruși, ar fi ieșit în stradă cu pălărie și pardesiu nou. Aceasta nu ar fi însemnat, nici mai mult, nici mai puțin, decât „simpatizare cu rușii”³³. De spionaj în favorul rușilor a fost suspectat și preotul român Rudeiciuc din Darcineț. Acesta a

²⁹ D.J.A.N.S., Fond *Teodor Bălan*, pachet nr. V, document nr. 35, 1914.

³⁰ Nicolae Coman, *op. cit.*, p. 53–54.

³¹ *Ibidem*, p. 75.

³² *Ibidem*, p. 78.

³³ *Ibidem*, p. 82–83.

fost arestat împreună cu soția, fiicele și cei doi gineri. Jandarmul care i-a escortat i-a spus preotului că „a doua zi va fi spânzurat”. A fost eliberat însă, când au intrat rușii în Cernăuți³⁴. Preotul Dariiciuc a fost arestat de către autorități sub acuzația că ar fi deținut bancnote rusești, „curat un milion și jumătate de ruble”, confiscate de jandarmi. Preotul a fost dus în lanțuri, împreună cu un grup de criminali, până la Rădăuți, unde judecătorul Teperberg a constatat că pretinsele bancnote rusești erau, de fapt, lozuri sârbești admise de Austria. Tribunalul din Rădăuți, nefiind competent să-l elibereze, l-a trimis la Suceava și de acolo la Gura-Humorului³⁵.

Situația ajunsese cumplit de apăsătoare pentru românii bucovineni: dacă se trăgeau clopotele în sat, era un semn pentru ruși; dacă ardea o lumânare într-o fereastră, era considerată un consemn; dacă se întâmpla ca să intre într-un sat o patrulă rusească pe o uliță mai dosnică, atunci sigur însemna că românii i-au anunțat să vină pe acolo. Părintele Bucevschi din Budineț a fost denunțat de către Iankel Wolf-Retter, care era crâșmar în aceeași comună, iar părintele Păsăilă a fost arestat pentru că a vorbit în biserică în sens „nepatriotic” (deseori, în biserici veneau spioni, ce asistau la slujbe). Preotul Cristofor Iliuț din Fundul Moldovei a fost denunțat, fiind acuzat de înaltă trădare, pentru că ar fi dus mâncare rușilor în pădure. A fost găsit nevinovat, dar a fost eliberată și persoana care a făcut denunțul, pentru că preoțimea era „toată suspectă”. Părintele Caragea a fost acuzat de iredentism în baza unui document ce cuprindea o listă cu o sută de persoane, dintre care cincizeci aveau identitate falsă³⁶. Un alt caz a fost cel al părintelui Zopa din Cernăuți, acuzat de spionaj în baza mărturiilor unor evrei. Acesta fusese văzut stând de vorba cu o femeie din vechea sa parohie, motiv suficient pentru a fi acuzat³⁷. Asemănător este cazul preotului român Alexandru Lanivski din ținutul Rădăuților, arestat și condamnat în urma unei discuții purtate cu un evreu pe tema războiului: evreul susținea că Bucovina și Galiția vor fi pierdute, iar preotul era de părere că „dacă Austria învinge nu va pierde nimic, iar dacă va fi bătută, împăratul va fi bucuros că a pierdut numai atât”³⁸.

Am prezentat doar câteva exemple pentru a ilustra abuzurile săvârșite de către autoritățile austriece asupra preoților. Însă, pe lângă aceștia, au avut de suferit și mulți intelectuali, dar și populația de rând. În provincie se instaurase „o teroare nemaipomenită”, iar „spânzurătorile erau neconținut în funcție, inculpații nu mai erau judecați în fața vreo unui consiliu de război, ci executați imediat, fără nicio judecată”³⁹.

În ultima decadă a lunii octombrie 1918, situația din Bucovina s-a agravat ca urmare a atitudinii ostile manifestată de autoritățile austriece și de ucrainenii din

³⁴ Aurel Morariu, *Bucovina. 1774–1914*, București, Librăria și Papetăria „Pavel Suru”, 1935, p. 140.

³⁵ Nicolae Coman, *op. cit.*, p. 89.

³⁶ *Ibidem*, p. 96–127.

³⁷ *Ibidem*, p. 62.

³⁸ Aurel Morariu, *op. cit.*, p. 139.

³⁹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 13.

provincie față de mișcarea unionistă din această provincie românească, aflată de aproape 144 de ani sub stăpânirea Vienei⁴⁰. Ordinea în provincie a fost tulburată, pe de o parte, de către prizonierii bucovineni care au revenit din Rusia, iar pe de altă parte de bandele de ucraineni, cărora austriei le promiteau sprijinul în întemeierea unui stat propriu. De asemenea, trupele maghiare, ce se aflau în retragere, provocau dezordini.

Spre sfârșitul anului 1918, în Imperiul Austro-Ungar aveau să se producă schimbări importante. La 4 octombrie 1918, în Camera Superioară a Parlamentului vienez au fost discutate cele 14 puncte ale propunerii președintelui american Woodrow Wilson, adresate la 8 martie 1918 puterilor beligerante. Unul dintre acestea prevedea ca toate popoarele Monarhiei Austro-Ungare să se poată organiza autonom. În spiritul acestei idei, împăratul Carol I a emis, la 4/17 octombrie 1918, proclamația *Către popoarele mele credincioase*, prin care accepta federalizarea monarhiei. Însă, principalele naționalități din imperiu și-au declarat independența, prăbușirea Monarhiei fiind inevitabilă.

În Bucovina, intelectualitatea românească și-a dat seama de marea însemnătate a momentului și a hotărât să acționeze în consecință pentru a trezi spiritul național în inimile românilor. Profesorul Sextil Pușcariu, care ținea legături cu membrii Comitetului refugiaților bucovineni din Iași, s-a sfătuit în casa doctorului Isidor Bodea cu un grup de patrioți și au hotărât editarea ziarului „Glasul Bucovinei”, al cărui prim număr a apărut la 22 octombrie 1918⁴¹. Aici a fost publicat articolul-program „Ce vrem?”, semnat de: George Bancescu, pr. Dionisie cav. de Bejan, dr. Isidor Bodea, dr. Vasile Bodnărescu, dr. Octavian Gheorghian, dr. Max Hacman, dr. Cornel Homiuca, dr. Vasile Marcu, Alecu Procopovici, dr. pr. Eusebie Popovici, dr. Sextil Pușcariu, pr. Gheorghe Șandru, dr. pr. Valerian Șesan și Alexandru Vitencu⁴². La 27 octombrie 1918, a avut loc, la Cernăuți, adunarea reprezentanților românilor bucovineni, proclamată Constituantă, în care s-a decis „unirea Bucovinei integrale cu celelalte țări românești într-un stat național independent”. La 12 noiembrie 1918, în ședința Consiliului Național Român s-a votat Legea fundamentală provizorie asupra puterilor Țării Bucovinei și s-a constituit guvernul Bucovinei, în frunte cu Iancu Flondor, iar la 28 noiembrie 1918, în Sala sinodală a Reședinței Mitropolitane din Cernăuți, s-a întrunit Congresul General al Bucovinei, care a decis „unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”.

⁴⁰ Ion Giurcă, „Ofițeri englezi implicați în evenimentele de la Hotin din ianuarie 1919”, în „«Document». Buletinul Arhivelor Militare Române”, București, anul IV, nr. 2–4, 2001, p. 14.

⁴¹ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, p. 380.

⁴² Cornelia Bodea, „Isidor Bodea, Sextil Pușcariu și Bucovina”, în „Memoriile Secției de Științe Istorice și Arheologie”, București, seria IV, tomul XIX, 1994, p. 84.